TEISINGUMO TEISMO (didžioji kolegija) SPRENDIMAS

2010 m. balandžio 20 d.*

Byloje C-246/07

dėl 2007 m. gegužės 22 d. pagal EB 226 straipsnį pareikšto ieškinio dėl įsipareigojimų neįvykdymo

Europos Komisija, atstovaujama G. Valero Jordana ir C. Tufvesson, nurodžiusi adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

ieškovė,

prieš

Švedijos Karalystę, atstovaujamą A. Kruse ir A. Falk,

atsakovę,

* Proceso kalba: švedų.

palaikomą

Danijos Karalystės, atstovaujamos C. Pilgaard Zinglersen ir R. Holdgaard,

Nyderlandų Karalystės, atstovaujamos C. M. Wissels ir D. J. M. de Grave,

Suomijos Respublikos, atstovaujamos J. Heliskoski,

Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės, atstovaujamos V. Jackson, padedamos *QC* D. Anderson,

įstojusių į bylą šalių,

TEISINGUMO TEISMAS (didžioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas V. Skouris, kolegijų pirmininkai A. Tizzano, J. N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, R. Silva de Lapuerta, E. Levits ir C. Toader, teisėjai C. W. A. Timmermans, A. Rosas (pranešėjas), A. Borg Barthet, J. Malenovský, U. Lõhmus ir J.-J. Kasel,

generalinis advokatas M. Poiares Maduro,
posėdžio sekretorė R. Ṣereș, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2009 m. balandžio 29 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2009 m. spalio 1 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Savo ieškiniu Europos Bendrijų Komisija prašo Teisingumo Teismo pripažinti, kad Švedijos Karalystė, vienašališkai pasiūliusi į Stokholmo konvencijos dėl patvariųjų organinių teršalų (toliau – Stokholmo konvencija) A priedą įrašyti medžiagą, perfloruoktano sulfonatą (toliau – PFOS), neįvykdė įsipareigojimų pagal EB 10 straipsnį ir EB 300 straipsnio 1 dalį.

Teisinis pagrindas

Stokholmo konvencija

2 Stokholmo konvencija buvo priimta 2001 m. gegužės 22 dieną. Pagal jos 26 straipsnio 1 dalį ji įsigaliojo 2004 m. gegužės 17 d., t. y. devyniasdešimtą dieną nuo tos datos, kai atiduotas saugoti penkiasdešimtasis ratifikavimą, pritarimą, patvirtinimą ar prisijungimą patvirtinantis dokumentas. Kaip nurodyta konvencijos 1 straipsnyje, jos tikslas – apsaugoti žmonių sveikatą ir aplinką nuo patvariųjų organinių teršalų (toliau – POT); konvencijos šalys visų pirma pripažįsta, kad POT „pasižymi nuodingomis savybėmis, yra atsparūs skaidymuisi, kaupiasi biologiniuose organizmuose ir per orą, vandenį bei migruojančias rūšis plinta per valstybių sienas, nusėda toli nuo tos vietos, kur jie buvo išleisti, ir ten kaupiasi sausumos bei vandens ekologinėse sistemose“.

3 Iš Stokholmo konvencijos 2 straipsnio išplaukia, kad šioje konvencijoje „šalis“ – valstybė arba regioninė ekonominės integracijos organizacija, kuri sutiko laikyti šią konvenciją įpareigojančia ir kuriai ši konvencija yra įsigaliojusi, o „regioninė ekonominės integracijos organizacija“ – tam tikro regiono nepriklausomų valstybių įkurta organizacija, kuriai valstybės, šios organizacijos narės, yra perdavusios kompetenciją šios konvencijos reglamentuojamais klausimais ir kuri yra tinkamai įgaliota savo vidaus tvarka pasirašyti, ratifikuoti šią konvenciją, jai pritarti, patvirtinti arba prisijungti prie jos.

4 Stokholmo konvencijos 3 straipsnyje numatyta, kad šalys imasi teisinių bei administracinių priemonių, kurios yra būtinos, kiek tai susiję su konvencijos prieduose išvardytomis cheminėmis medžiagomis. Tokiomis priemonėmis iš esmės siekiama panaikinti arba apriboti tokių medžiagų gamybą, naudojimą, importą ir eksportą.

5 Stokholmo konvencijoje išdėstytos nuostatos dėl naujų cheminių medžiagų įrašymo į jos A–C priedus tvarkos. Pagal jos 8 straipsnį dėl cheminių medžiagų įrašymo į šiuos priedus:

„1. Šalis Sekretoriatui gali pateikti pasiūlymą tam tikrą cheminę medžiagą įrašyti į A, B ir (arba) C priedus. Pasiūlyme pateikiama D priede nurodyta informacija. Šaliai rengiant pasiūlymą, jai gali padėti kitos šalys ir (arba) Sekretoriatas.

2. Sekretoriatas patikrina, ar pasiūlyme yra pateikta D priede nurodyta informacija. Jei Sekretoriatas įsitikina, kad tokia informacija yra, pasiūlymą perduoda Patvariųjų organinių teršalų kontrolės komitetui.

3. Komitetas apsvarsto pasiūlymą ir lanksčiai bei skaidriai taiko D priede nurodytus analitinės peržiūros kriterijus, integruotai ir subalansuotai atsižvelgdamas į visą pateiktą informaciją.

4. Jei Komitetas nusprendžia, kad:

a) jis yra įsitikinęs, jog pasiūlymas atitinka analitinės peržiūros kriterijus, per Sekretoriatą sudaro galimybę visoms šalims ir stebėtojams susipažinti su pasiūlymu ir Komiteto įvertinimu ir jų paprašo pateikti E priede nurodytą informaciją;

<…>

6. Kai Komitetas yra nusprendęs, kad pasiūlymas atitinka analitinės peržiūros kriterijus, arba šalių konferencija yra nusprendusi, kad pasiūlymą reikėtų toliau svarstyti, Komitetas vėl svarsto pasiūlymą atsižvelgdamas į atitinkamą gautą papildomą informaciją ir vadovaudamasis E priedu parengia rizikos apžvalgos projektą. <…>

7. Jeigu, remdamasis pagal E priedą parengta rizikos apžvalga, Komitetas nusprendžia:

a) jog tikėtina, kad dėl cheminės medžiagos tolimųjų pernašų aplinkoje atsiras tokie reikšmingi neigiami padariniai žmonių sveikatai ir (arba) aplinkai, jog reikės imtis veiksmų pasauliniu mastu, pasiūlymas svarstomas toliau. Tai, kad trūksta neabejotinų mokslo įrodymų, netrukdo toliau svarstyti pasiūlymo. Komitetas prašo visas šalis ir stebėtojus per Sekretoriatą teikti informaciją, susijusią su F priede nurodytais veiksniais. Paskui Komitetas parengia rizikos valdymo įvertinimą, kuriame pagal tą priedą pateikia galimų tos cheminės medžiagos kontrolės priemonių analizę; arba

b) jog pasiūlymo toliau svarstyti nereikia, per Sekretoriatą sudaro galimybę visoms šalims ir stebėtojams susipažinti su rizikos apžvalga ir pasiūlymą atmeta.

8. Per neilgesnį kaip vienų metų laikotarpį dėl kiekvieno pagal 7 dalies b punktą atmesto pasiūlymo šalis gali prašyti, kad šalių konferencija svarstytų, ar įpareigoti Komitetą prašyti, kad siūlymą pateikusi šalis ar kitos šalys suteiktų papildomos informacijos. Pasibaigus tam laikotarpiui, remdamasis visa gauta informacija, Komitetas pakartotinai pagal 6 dalį svarsto pasiūlymą tokia prioritetine tvarka, kurią nustato šalių konferencija. Jei po tokios procedūros Komitetas vėl atmeta pasiūlymą, šalis gali pareikšti nepasitikėjimą Komiteto sprendimu, ir tuomet šalių konferencija klausimą svarsto kitoje savo sesijoje. Remdamasi pagal E priedą parengta rizikos apžvalga ir atsižvelgdama į Komiteto įvertinimą bei į visą papildomą bet kurios šalies ar stebėtojo pateiktą informaciją, šalių konferencija gali nuspręsti, kad pasiūlymas turi būti svarstomas toliau. Jei šalių konferencija nusprendžia, kad pasiūlymas turi būti svarstomas toliau, Komitetas tuomet parengia rizikos valdymo įvertinimą.

9. Remdamasis 6 dalyje nurodyta rizikos apžvalga ir 7 dalies a punkte arba 8 dalyje nurodytu rizikos valdymo įvertinimu, Komitetas rekomenduoja, ar šalių konferencija turėtų svarstyti klausimą dėl cheminės medžiagos įrašymo į A, B ir (arba) C priedus. Atsižvelgdama į Komiteto rekomendacijas ir neabejotinų mokslo išvadų trūkumą, šalių konferencija, turėdama galvoje prevencinius motyvus, nusprendžia, ar įrašyti cheminę medžiagą į A, B ir (arba) C priedus, ir nurodo su ja susijusias kontrolės priemones.“

6 Stokholmo konvencijos 12 straipsnyje „Techninė pagalba“ numatyta, kad šalys bendradarbiauja teikdamos tinkamą techninę pagalbą besivystančioms ir pereinamosios ekonomikos šalims, padėdamos joms ir atsižvelgdamos į jų konkrečius poreikius, plėtodamos ir stiprindamos jų pajėgumus įgyvendinti savo įsipareigojimus pagal šią konvenciją. Taip pat jos 13 straipsnio 2 dalyje nurodyta, kad išsivysčiusios valstybės, šios konvencijos šalys, teikia naujus ir papildomus finansinius išteklius, kad besivystančios

ir pereinamosios ekonomikos valstybės, šios konvencijos šalys, galėtų visiškai padengti įsipareigojimų pagal šią konvenciją įgyvendinimo priemonių sąnaudas.

7 Stokholmo konvencijos 19 straipsniu įkuriama šalių konferencija, kuri „nuolat prižiūri ir vertina konvencijos įgyvendinimą“. Iš minėto straipsnio 6 dalies matyti, kad „per pirmąjį posėdį šalių konferencija įkuria papildomą instituciją – Patvariųjų organinių teršalų kontrolės komitetą, kuris atlieka šios konvencijos jam priskirtas funkcijas“. Kaip matyti iš Dokumento SC-1/7 „Patvariųjų organinių teršalų kontrolės komiteto įsteigimas“ (*Établissement du comité d'étude des polluants organiques persistants*), komitetą sudaro 31 narys, kuriuos skiria šalių konferencija. Siekiant užtikrinti proporcingą geografinį pasiskirstymą, nustatyta, kad minėto komiteto narių kilmė turi būti tokia:

— Afrikos valstybės: 8,

— Azijos ir Ramiojo vandenyno valstybės: 8,

— Vidurio ir Rytų Europos valstybės: 3,

— Lotynų Amerikos ir Karibų regiono valstybės: 5,

— Vakarų Europos ir kitos valstybės: 7.

8 Stokholmo konvencijos 21 straipsnio 1–3 dalyse numatyta:

„Konvencijos pakeitimai

1. Šios konvencijos pakeitimus gali siūlyti bet kuri jos šalis.

2. Konvencijos pakeitimus priima šalių konferencija per posėdį. Siūlomo pakeitimo tekstą Sekretoriatas išsiunčia šalims bent prieš šešis mėnesius iki posėdžio, kuriame siūloma priimti pakeitimą. Sekretoriatas siūlomus pakeitimus taip pat išsiunčia šios konvencijos signatarėms ir informacijos tikslais – depozitarui.

3. Šalys stengiasi susitarti dėl siūlomų šios konvencijos pakeitimų. Jei, nepaisant visų pastangų, taip susitarti nepavyksta, kaip paskutinė priemonė pakeitimas priimamas dviejų trečdalių dalyvaujančių ir balsuojančių šalių balsų dauguma.“

9 Pagal Stokholmo konvencijos 22 straipsnio 1–4 dalis:

„Priedų priėmimas ir jų pakeitimai

1. Šios konvencijos priedai yra konvencijos sudedamoji dalis, o nuoroda į šią konvenciją, jeigu aiškiai nenurodyta kitaip, yra kartu ir nuoroda į bet kurį jos priedą.

2. Bet kurie papildomi priedai ribojami procedūriniais, mokslo, techniniais ar administraciniais klausimais.

3. Siūlant, priimant ir įsigaliojant papildomiems šios konvencijos priedams, laikomasi šios tvarkos:

a) papildomi priedai siūlomi ir priimami 21 straipsnio 1, 2 ir 3 dalyse nustatyta tvarka;

b) bet kuri šalis, kuri negali priimti papildomo priedo, apie tai raštu praneša depozitarui per vienus metus nuo tos dienos, kai depozitaras buvo pranešęs apie priimtą papildomą priedą. Apie visus tokius gautus pranešimus depozitaras tuoj pat praneša visoms šalims. Bet kuriuo metu šalis gali atšaukti savo pirma

praneštą papildomo priedo nepriėmimą, ir tuomet priedas tai šaliai įsigalioja pagal c punktą; ir

c) praėjus vieniems metams nuo tos dienos, kai depozitaras praneša apie papildomo priedo priėmimą, tas priedas įsigalioja visoms šalims, kurios nėra pateikusios pranešimo pagal b punkto nuostatas.

4. Siūlant ir priimant A, B ir C priedų pakeitimus ir jiems įsigaliojant, laikomasi tos pačios tvarkos kaip ir siūlant bei priimant papildomus šios konvencijos priedus ir jiems įsigaliojant, išskyrus tai, kad A, B ir C priedų pakeitimai neįsigalioja šaliai, kuri yra pateikusi pareiškimą dėl tų priedų pakeitimo pagal 25 straipsnio 4 dalį. Tokiai šaliai A, B ir C priedų pakeitimai įsigalioja devyniasdešimtą dieną po to, kai ji depozitarui pateikia tokio pakeitimo savo ratifikavimo, priėmimo [pritarimo], patvirtinimo ar prisijungimo dokumentus."

10 Stokholmo konvencijos 23 straipsnio formuluotė tokia:

„Balsavimo teisė

1. Kiekviena šios konvencijos šalis turi po vieną balsą, išskyrus šio straipsnio 2 dalyje numatytus atvejus.

2. Regioninė ekonominės integracijos organizacija jos kompetencijai priklausančiais klausimais turi teisę turėti tiek balsų, kiek yra jos valstybių narių, šios konvencijos šalių. Tokia organizacija neturi balsavimo teisės, jei tokia teise naudojasi kuri nors iš jos valstybių narių, ir atvirkščiai."

11 Pagal Stokholmo konvencijos 24 straipsnį ji pateikiama pasirašyti visoms valstybėms ir regioninėms ekonominės integracijos organizacijoms.

12 Stokholmo konvencijos 25 straipsnis „Ratifikavimas, priėmimas [pritarimas], pritarimas [patvirtinimas] ar prisijungimas" suformuluotas taip:

„1. Pasirašiusios šią konvenciją valstybės ir regioninės ekonominės integracijos organizacijos turi ją ratifikuoti, priimti [jai pritarti] arba jai pritarti [ją patvirtinti]. Valstybės ir regioninės ekonominės integracijos organizacijos prie šios konvencijos gali prisijungti nuo kitos dienos po konvencijos pasirašymo. Ratifikavimo, priėmimo [pritarimo], pritarimo [patvirtinimo] ir prisijungimo dokumentai atiduodami saugoti depozitarui.

2. Bet kuri regioninė ekonominės integracijos organizacija, tapusi šios konvencijos šalimi, net jeigu nė viena šios organizacijos valstybė narė nėra šios konvencijos šalis, turi prisiimti visus įsipareigojimus, numatytus šioje konvencijoje. Tais atvejais, kai viena ar daugiau tokių organizacijų valstybių narių yra šios konvencijos šalys, ši organizacija ir jos valstybės narės turi priimti sprendimą dėl savo atsakomybės vykdant įsipareigojimus pagal šią konvenciją. Tokiais atvejais organizacija ir jos valstybės narės negali tuo pačiu metu naudotis teisėmis, numatytomis pagal šią konvenciją.

3. Regioninė ekonominės integracijos organizacija ratifikavimo, priėmimo [pritarimo], pritarimo [patvirtinimo] ar prisijungimo dokumentuose nurodo savo kompetenciją klausimais, kuriuos reglamentuoja ši konvencija. Bet kuri tokia organizacija taip pat praneša depozitarui apie bet kokį esminį savo kompetencijos pasikeitimą, o depozitaras savo ruožtu apie tai praneša šalims.

4. Kiekviena šalis savo ratifikavimo, priėmimo [pritarimo], pritarimo [patvirtinimo] ar prisijungimo dokumentuose gali pareikšti, kad kiekvienas A, B ir C priedų pakeitimas jai įsigalioja tik po to, kai ji atiduoda saugoti tokio pakeitimo ratifikavimo, priėmimo [pritarimo], pritarimo [patvirtinimo] ar prisijungimo dokumentus."

13 Stokholmo konvencija Europos bendrijos vardu buvo patvirtinta 2004 m. spalio 14 d. Tarybos sprendimu 2006/507/EB dėl Stokholmo konvencijos dėl patvariųjų organinių teršalų sudarymo Europos bendrijos vardu (OL 2006, L 209, p. 1). Bendrijos patvirtinimo dokumentas buvo pateiktas saugoti 2004 m. lapkričio 16 dieną.

14 Sprendimo 2006/507 8 konstatuojamojoje dalyje primenama, kad Bendrija jau priėmė dokumentus, taikomus dalykams, kuriuos reglamentuoja Stokholmo konvencija, įskaitant 2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (EB) Nr. 850/2004 dėl patvariųjų organinių teršalų ir iš dalies keičiantį Direktyvą 79/117/EEB (OL L 158, p. 7; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 15 sk., 8 t., p. 465; klaidų ištaisymas OL 2004, L 229, p. 5 (netaikoma versijai lietuvių kalba); toliau – POT reglamentas), 2003 m. sausio 28 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą Nr. 304/2003/EB dėl pavojingų cheminių medžiagų eksporto ir importo (OL L 63, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 46 t., p. 65) ir 1996 m. rugsėjo 16 d. Tarybos direktyvą 96/59/EB dėl polichlorintų bifenilų ir polichlorintų terfenilų šalinimo (PCB/PCT) (OL L 243, p. 31; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 15 sk., 3 t., p. 75).

15 Sprendimo 2006/507 10 konstatuojamojoje dalyje nurodyta:

„Priėmus A, B ar C priedų pakeitimus arba papildomus konvencijos priedus, Komisija turėtų numatyti jų įgyvendinimo būdus remdamasi Reglamentu (EB) Nr. 850/2004 ar kitais atitinkamais Bendrijos teisės aktais. Jeigu pakeitimas neįgyvendinamas per vienus metus nuo depozitaro pranešimo apie jo priėmimą dienos, ir, siekiant išvengti nesilaikymo atvejų, Komisija turėtų atitinkamai pranešti depozitarui."

16 Sprendimo 2006/507 2 straipsnyje nustatyta:

„1. Jei A, B ar C priedų pakeitimai arba papildomi Konvencijos [konvencijos] priedai per vienus metus nuo depozitaro pranešimo apie jų priėmimą dienos neįgyvendinami Reglamento (EB) Nr. 850/2004 priedais arba kitais atitinkamais Bendrijos teisės aktais, Komisija praneša apie tai depozitarui pagal Konvencijos [konvencijos] 22 straipsnį.

2. Tuo atveju, kai A, B ar C priedų pakeitimai arba papildomi Konvencijos [konvencijos] priedai įgyvendinami po 1 dalyje nurodyto pranešimo, Komisija nedelsdama atsiima tą pranešimą."

17 Sprendimo 2006/507 priede pateikta Bendrijos deklaracija pagal Stokholmo konvencijos 25 straipsnio 3 dalį. Ši deklaracija suformuluota taip:

„Bendrija skelbia, kad, atsižvelgdama į Europos bendrijos steigimo sutartį, ypač į jos 175 straipsnio 1 dalį, ji yra kompetentinga sudaryti tarptautinius susitarimus ir priversti laikytis iš jų kylančių įsipareigojimų, siekiant įgyvendinti šiuos tikslus:

— išlaikyti, saugoti ir gerinti aplinkos kokybę,

— saugoti žmonių sveikatą,

— apdairiai ir racionaliai naudoti gamtos išteklius,

— remti tarptautinio lygio priemones, skirtas regioninėms ar pasaulinėms aplinkos problemoms spręsti.

Be to, Bendrija skelbia jau priėmusi teisines priemones, kurios įpareigoja jai priklausančias valstybes nares šios konvencijos reglamentuojamais klausimais, ir kad ji pagal

konvencijos 15 straipsnio 1 dalį šalių konferencijai pateiks ir prireikus atnaujins tokių teisinių priemonių sąrašą.

Europos bendrija atsako už šioje konvencijoje numatytų įsipareigojimų, susijusių su galiojančia Bendrijos teise, įgyvendinimą.

Bendrijos kompetencijos įgyvendinimas reikalauja nuolatinio vystymosi."

18 Bendrija nepasinaudojo Stokholmo konvencijos 25 straipsnio 4 dalyje numatyta galimybe pareikšti, kad kiekvienas A, B ar C priedų pakeitimas jai įsigalioja tik po to, kai ji atiduoda saugoti tokio pakeitimo ratifikavimo, pritarimo, patvirtinimo ar prisijungimo dokumentus.

19 Visos valstybės narės yra Stokholmo konvencijos šalys.

Arhuso protokolas

20 1979 m. Jungtinių Tautų tolimų tarpvalstybinių oro teršalų pernašų konvencijos protokolas dėl patvariųjų organinių teršalų buvo priimtas Arhuse (Danija) 1998 m. birželio 24 dieną (toliau – „Arhuso protokolas"). Juo siekiama kontroliuoti, sumažinti ir pašalinti į atmosferą išmetamus teršalus arba jų nuotėkį.

21 Kaip matyti iš Arhuso protokolo 1 ir 15 straipsnių, jis pateikiamas pasirašyti Jungtinių Tautų Europos ekonomikos komisijos valstybėms narėms, valstybėms, turinčioms šios Komisijos konsultanto statusą, ir regioninėms ekonominės integracijos organizacijoms, sudarytoms iš suverenių minėtos komisijos valstybių narių.

22 Arhuso protokolo 3 straipsnyje apibrėžti susitariančiųjų šalių pagrindiniai įsipareigojimai. Iš esmės siekiama nutraukti minėto protokolo I priede išvardytų medžiagų gamybą ir naudojimą, jo II priede nurodytas medžiagas naudoti tik jame numatytais tikslais ir sumažinti III priede išvardytų medžiagų išmetimą į atmosferą iki numatyto lygio pagal tą priedą nustatytais ataskaitiniais metais.

23 Arhuso protokolo 14 straipsnio 1–3 dalyse nustatyta tokia minėto protokolo I–III priedų keitimo tvarka:

„1. Bet kuri šalis gali siūlyti šio protokolo pakeitimus.

2. Siūlomi pakeitimai įteikiami raštu Komisijos vykdomajam sekretoriui, o šis juos perduoda visoms šalims. Tokių pakeitimų pasiūlymus šalys aptaria per Vykdomosios institucijos artimiausią sesiją, jei vykdomasis sekretorius išplatino juos šalims ne vėliau kaip prieš 90 dienų iki sesijos pradžios.

3. Šio protokolo ir I–IV, VI ir VIII priedų pakeitimus bendru sutarimu priima šalys, dalyvaujančios Vykdomosios institucijos sesijoje; šalims, kurios juos priėmė,

pakeitimai įsigalioja 90 dieną nuo dienos, kai du trečdaliai šalių deponavo priėmimo dokumentus. Bet kuriai kitai šaliai pakeitimai įsigalioja 90 dieną nuo dienos, kai ta šalis deponuoja priėmimo dokumentus."

24 2004 m. vasario 19 d. priėmus Tarybos sprendimą 2004/259/EB dėl 1979 m. Tolimų tarpvalstybinių oro teršalų pernašų konvencijos protokolo dėl patvarių organinių teršalų sudarymo Europos bendrijos vardu (OL L 81, p. 35; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 50 t., p. 144), Bendrijos ratifikavimo dokumentas buvo pateiktas saugoti 2004 m. balandžio 30 dieną.

25 Ne visos valstybės narės yra Arhuso protokolo šalys.

POT reglamentas

26 Pagal POT reglamento 3 straipsnį draudžiama gaminti, teikti į rinką ir naudoti jo I priede išvardytas medžiagas. Jame reglamentuojamas II priede nurodytų medžiagų naudojimas. III priede pateiktas medžiagų, kurioms taikomos nuostatos dėl išleidžiamo kiekio mažinimo, sąrašas.

27 Šio reglamento 14 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad jei medžiaga įtraukiama į Stokholmo konvencijos arba Arhuso protokolo sąrašą, Komisija tam tikrais atvejais atitinkamai iš dalies pakeičia I–III priedus 16 straipsnio 2 dalyje nustatyta tvarka. Pagal

minėtą nuostatą, kurioje būtent daroma nuoroda į 1999 m. birželio 28 d. Tarybos sprendimo 1999/468/EB, nustatančio Komisijos naudojimosi jai suteiktais įgyvendinimo įgaliojimais tvarką (OL L 184, p. 23; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 1 sk., 3 t., p. 124), 5 straipsnį, Komisijai padeda reglamentavimo komitetas.

Direktyva 76/769/EEB

28 1976 m. liepos 27 d. Tarybos direktyva 76/796/EEB susijusi su valstybių narių įstatymų ir kitų teisės aktų, susijusių su tam tikrų pavojingų medžiagų ir preparatų pardavimo ir naudojimo apribojimais, suderinimu (OL L 262, p. 201; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 3 t., p. 317). Su šioje byloje Švedijos Karalystei pateiktais kaltinimais susijusių faktinių aplinkybių metu į šią direktyvą PFOS nebuvo įrašytas.

Ginčo aplinkybės

29 2004 m. rugpjūčio 4 d. Komisija pateikė pasiūlymą dėl Tarybos sprendimo [COM (2004) 537, galutinis], kuriuo buvo siekiama suteikti Komisijai teisę Bendrijos ir valstybių narių, protokolo šalių, vardu teikti pasiūlymus dėl tam tikro cheminių medžiagų skaičiaus įrašymo į atitinkamus Arhuso protokolo ir (arba) Stokholmo konvencijos priedus.

30 Minėtu pasiūlymu tiek, kiek jis buvo susijęs su Arhuso protokolu, buvo siekiama įrašyti heksachlorbutadieną, oktabromo difenileterį ir pentachlorbenzeną į jo I priedą, polichlorintus naftalenus į I ir III priedus, ir trumposios grandinės chlorintus parafinus į II priedą.

31 Minėtu pasiūlymu tiek, kiek jis buvo susijęs su Stokholmo konvencija, siekta įtraukti heksachlorbutadieną, oktabromo difenileterį ir pentachlorbenzeną, t. y. jau nurodytas kaip įrašytinas į Arhuso protokolo I priedą medžiagas, taip pat pentabromo difenileterį, chlordekoną, heksabromo bifenilą ir heksachlorcicloheksaną į minėtos konvencijos A priedą, polichlorintus naftalenus į jos A ir C priedus, ir trumposios grandinės chlorintus parafinus į B priedą.

32 Pasiūlyme dėl Tarybos sprendimo nebuvo numatyta įrašyti PFOS nei į Arhuso protokolo, nei į Stokholmo konvencijos priedus.

33 Minėto pasiūlymo aiškinamojo memorandumo 6 konstatuojamoji dalis buvo suformuluota taip:

„Pasiūlymai pataisyti protokolo ar konvencijos priedus turėtų būti pateikti tik Bendrijos ir jos valstybių narių vardu, pagrįsti tarptautinio Bendrijos atstovavimo bendradarbiavimo ir vieningumo įsipareigojimu, kylančia iš [EB] 10 straipsnio. [Atsižvelgiant į EB 10 straipsnyje nustatytą įpareigojimą užtikrinti bendradarbiavimą ir vieningą atstovavimą Bendrijai tarptautiniu lygmeniu, turi būti pateikiami tik bendri Bendrijos ir valstybių narių pasiūlymai].“

34 Minėto pasiūlymo 5 konstatuojamosios dalies paskutiniame sakinyje nustatyta:

„Remiantis įsipareigojimu užtikrinti vieningumą atstovaujant Bendrijai tarptautiniu lygiu ir siekiant užtikrinti, kad pasiūlymai būtų pagrįsti bei Bendrijoje pakankamai remiami, turėtų būti pateikiami tik bendri Bendrijos ir valstybių narių pasiūlymai.“

35 Europos Sąjungos Tarybos „Tarptautinių aplinkos klausimų“ darbo grupė susirinko į posėdį 2004 m. rugsėjo 8 dieną. Šia proga Švedijos Karalystė pareiškė, kad pritartų bendram pasiūlymui įrašyti PFOS į atitinkamą Stokholmo konvencijos priedą, ir užsiminė apie tai, kad gali vienašališkai pateikti pasiūlymą šiuo klausimu. Per šį posėdį diskusijos dėl PFOS buvo iš esmės susijusios su tokio galimo vienašališko PFOS įrašymo į Stokholmo konvenciją teisinėmis pasekmėmis ir Komisijos teisiniais prieštaravimais dėl tokios galimybės.

36 2005 m. kovo 10 d. Taryba priėmė išvadas, kuriose buvo pateikta bendroji pozicija dėl siūlytinų medžiagų, siekiant jas įrašyti į Stokholmo konvencijos priedus. Minėtose išvadose (2005 m. kovo 14 d. Dokumentas 7292/05) Taryba „rekomenduoja Europos bendrijai ir valstybėms narėms išnagrinėti pasiūlymą įrašyti iki trijų papildomų medžiagų, kuris turės būti perduotas [minėtos konvencijos] sekretoriatui kuo anksčiau, jei įmanoma iki [pirmojo šalių konferencijos posėdžio], tačiau bet kuriuo atveju laiku, kad jį būtų galima išnagrinėti per pirmąjį POT kontrolės komiteto posėdį, ir šiuo tikslu prašo, kad jų ekspertai pirmiausiai išnagrinėtų [Arhuso protokole] pateiktą medžiagų sąrašą ir juo remtųsi pasirenkant papildomas medžiagas, nes šiame sąraše išvardytos medžiagos [Europos Sąjungoje] jau reglamentuojamos kaip POT“. Be to, Taryba minėtų išvadų 5 dalies h punkte rekomendavo priimti finansines taisykles ir biudžetą, kad sekretoriatas galėtų veiksmingai įgyvendinti Stokholmo konvencijos šalių konferencijos priimtus sprendimus.

37 Pirmasis Stokholmo konvencijos šalių konferencijos posėdis įvyko 2005 m. gegužės 2–6 dienomis. Per minėtą posėdį buvo įsteigtas POT kontrolės komitetas. Bendrija ir valstybės narės pasiūlė įrašyti į Stokholmo konvencijos priedus dvi

medžiagas – chlordekoną ir heksabromo bifenilą. Minėto kontrolės komiteto pirmasis posėdis turėjo įvykti 2005 m. lapkričio mėnesį.

38 2005 m. liepos 6 d. Tarybos „Tarptautinių aplinkos klausimų“ darbo grupė išnagrinėjo šio sprendimo 29 punkte minėtą Komisijos pasiūlymą, susijusį su pasiūlymais įrašyti chemines medžiagas į Arhuso protokolo ir Stokholmo konvencijos priedus. Iš minėto posėdžio protokolo matyti, kad pirmininkaujanti valstybė narė pateikė dokumentą, kuriame buvo palygintos pakeitimų procedūros pagal minėtą protokolą ir minėtą konvenciją ir pateikti pasiūlymai dėl pakeitimų pagal kiekvieną iš šių instrumentų. Kiek tai susiję su pasiūlymais dėl Arhuso protokolo, kurie turėjo būti pateikti greitai, atsižvelgiant į atitinkamą terminą, minėtos grupės nariai susitarė dėl penkių medžiagų, t. y. heksachlorbutadieno, oktabromo difenileterio, pentachlorbenzeno, polichlorintų naftalenų ir trumposios grandinės chlorintų parafinų. Kiek tai susiję su Stokholmo konvencija, minėti nariai susitarė, kad per antrą šalių konferenciją turėtų būti pasiūlyta įrašyti kai kurias medžiagas, tačiau grupei nepavyko susitarti – kokias, ir diskusija šiuo klausimu buvo atidėta.

39 Kiek tai susiję su PFOS, minėta grupė pripažino, kad tokiai medžiagai būdingos POT savybės, ir pažymėjo, kad jau imtasi darbų siekiant nustatyti kontrolės priemones Bendrijos lygmeniu. Komisijai pateikus pasiūlymą dėl tokių kontrolės priemonių, turėjo būti pasiūlyta įrašyti PFOS į Arhuso protokolą. Kaip nurodyta Komisijos rašytiniuose procedūros dokumentuose ir, be kita ko, patvirtinta Nyderlandų Karalystės įstojimo į bylą paaiškinime, pirmininkaujanti valstybė narė atkreipė minėtos grupės dėmesį į pasiūlymo įrašyti PFOS į Stokholmo konvenciją ekonominius padarinius po jau padarytų pareiškimų, nes dėl to šią konvenciją pasirašiusios besivystančios šalys galėjo būti paskatintos prašyti papildomos finansinės pagalbos.

40 2005 m. liepos 14 d. Švedijos Karalystė savo vardu ir interesais pateikė pasiūlymą įrašyti PFOS į Stokholmo konvencijos A priedą minėtos konvencijos sekretoriatui.

41 2005 m. liepos 20 d. Nuolatinių atstovų komitetas (*Coreper*) išnagrinėjo pirmininkaujančios valstybės narės parengtą Tarybos sprendimo, susijusio su pasiūlymais dėl medžiagų siekiant jas įrašyti į Arhuso protokolo priedus (2005 m. liepos 15 d. dokumentas 11164/05), pakeistą projektą. Minėto teksto 1 straipsnyje numatytas pasiūlymas įrašyti penkias medžiagas, nurodytas Tarybos „Tarptautinių aplinkos klausimų" darbo grupės per jos 2005 m. liepos 6 d. posėdį ir paminėtas šio sprendimo 38 punkte. Minėto teksto 2 straipsnyje numatyta, kad Komisijai suteikiama teisė „pateikti, pageidautina laiku, kad būtų galima išnagrinėti iki kito konvencijos Vykdomosios institucijos posėdžio, numatyto 2005 m. gruodžio mėn., kartu su valstybėmis narėmis, kurios yra protokolo šalys, pasiūlymą iš dalies pakeisti atitinkamus protokolo priedus įrašant [PFOS] į protokolą, kai tik Komisija pateiks pasiūlymą dėl teikimo į rinką ir naudojimo apribojimo pagal Direktyvą 76/769". Šis tekstas, kurio redakcija priimta po 2005 m. liepos 20 d. *Coreper* diskusijų (2005 m. liepos 22 d. dokumentas 11386/05), buvo patvirtintas per rašytinę procedūrą, pasibaigusią 2005 m. rugsėjo 8 dieną.

42 2005 m. gruodžio 5 d. Komisija pateikė pasiūlymą dėl Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos dėl perfluoroktano sulfonatų pardavimo ir naudojimo apribojimų (Direktyvos 76/769 pakeitimas). Šio pasiūlymo [COM (2005) 618, galutinis] pagrindu buvo priimta 2006 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2006/122/EB, trisdešimtą kartą iš dalies keičianti Tarybos direktyvą 76/769/EEB (OL L 372, p. 32). Be to, 2005 m. gruodžio 5 d. Komisija Jungtinių Tautų tolimų tarpvalstybinių oro teršalų pernašų konvencijos Vykdomajai institucijai Bendrijos ir valstybių narių, kurios yra Arhuso protokolo šalys, vardu taip pat pateikė pasiūlymą iš dalies pakeisti atitinkamus minėto protokolo priedus, siekiant įrašyti penkias medžiagas, nurodytas

Tarybos „Tarptautinių aplinkos klausimų“ darbo grupės per jos 2005 m. liepos 6 d. posėdį bei paminėtas šio sprendimo 38 punkte, ir PFOS.

43 Kiek tai susiję su Stokholmo konvencija, aplinkos ministrų sudėties Taryba priėmė išvadas, pakartotas 2006 m. kovo 9 d. pranešime spaudai [Dokumentas 6762/06 *(Presse 58)*], kuriose ji „rekomenduoja Europos bendrijai ir valstybėms narėms paskelbti per [antrąjį konvencijos šalių posėdį], apie savo ketinimą pateikti pasiūlymą įrašyti mažiausiai dvi ir daugiausiai keturias papildomas medžiagas, kuris turės būti perduotas sekretoriatui, kad galėtų būti išnagrinėtas iki antrojo POT kontrolės komiteto posėdžio“. Taryba jose patikslina, kad „norint pateikti pasiūlymą įrašyti papildomas medžiagas, būtinas Tarybos sprendimas“. Pasiūlymą dėl Tarybos sprendimo (Dokumentas 8391/06), susijusio su pasiūlymo įrašyti į Stokholmo konvencijos A–C priedus tris medžiagas, t. y. pentachlorbenzeną, oktabromo difenileterį ir trumposios grandinės chlorintus parafinus – tris iš penkių medžiagų, kurias 2005 m. gruodžio mėn. buvo pasiūlyta įrašyti į Arhuso protokolo I–III priedus, pateikimu, Bendrijos ir valstybių narių vardu Taryba patvirtino 2006 m. balandžio mėnesį.

Ikiteisminė procedūra ir procesas Teisingumo Teisme

44 2005 m. gruodžio 19 d. laiške Komisija, priminusi diskusijas, įvykusias per 2005 m. liepos 6 d. Tarybos „Tarptautinių aplinkos klausimų“ darbo grupės posėdį, ir šios grupės pasiūlytus sprendimus, Švedijos vyriausybei nurodė, kad dėl Švedijos Karalystės vienašališkai pateikto pasiūlymo įrašyti PFOS į Stokholmo konvencijos A priedą buvo suardytas atstovavimas Bendrijai tarptautiniu lygiu ir padaryta žala vieningumui, pasiektam tiek per pirmąją minėtos konvencijos šalių konferenciją, tiek pateikus

pasiūlymą įrašyti naujas medžiagas pagal Arhuso protokolą, o tai reiškė įsipareigojimų neįvykdymą pagal EB 10 straipsnį.

45 Be to, Švedijos Karalystė 2005 m. liepos 14 d. pasiūlė įrašyti PFOS, nors žinojo, kad buvo vykdomi su minėta medžiaga susiję darbai, kaip matyti iš 2005 m. rugsėjo 8 d. Tarybos sprendimo, susijusio su pasiūlymais dėl medžiagų pagal Arhuso protokolo 2 straipsnį, kuriame pakartotos minėtos darbo grupės 2005 m. liepos 6 d. posėdyje suformuluotos išvados. Toks parengiamasis darbas buvo Bendrijos ir valstybių narių tarptautinių veiksmų pagal minėtą protokolą sąlyga. Dėl Švedijos Karalystės vienašališkų veiksmų siekiant įrašyti PFOS į Stokholmo konvencijos A priedą gali būti pakeistas POT reglamentas, iš Komisijos taip atimta iniciatyvos teisė srityje, iš esmės priklausančioje Bendrijos kompetencijai, o iš Tarybos – galimybė nuspręsti dėl pasiūlymo įrašyti minėtą medžiagą pateikimo pagal EB 300 straipsnio 1 dalį. Todėl Komisija nusiuntė Švedijos Karalystei oficialų pranešimą, nurodydama pateikti pastabas.

46 2006 m. vasario 15 d. laiške minėta valstybė narė teigė, kad Bendrija nebuvo priėmusi priemonių dėl PFOS tuo metu, kai ji ėmėsi iniciatyvos, dėl kurios Komisija pateikia kaltinimus, todėl valstybėms narėms dar priklausė kompetencija siūlyti įrašyti minėtą medžiagą į atitinkamus Stokholmo konvencijos priedus. Ji taip pat nurodė, kad, nepaisant jos pastangų pasiūlymą dėl minėto įrašymo pateikti vykdant bendruosius veiksmus, per 2005 m. liepos 6 d. Tarybos „Tarptautinių aplinkos klausimų“ darbo grupės posėdį šiuo klausimu nebuvo susitarta. Todėl Švedijos Karalystė manė, kad nebuvo pažeisti EB 10 straipsnis ir EB 300 straipsnio 1 dalis.

47 2006 m. liepos 4 d. Komisija nusiuntė minėtai valstybei narei 2006 m. birželio 28 d. pagrįstą nuomonę, ragindama per du mėnesius nuo gavimo imtis būtinų priemonių

jai įvykdyti. Švedijos Karalystė atsakė 2006 m. rugsėjo 4 d. laišku, kuriame pakartojo savo 2006 m. vasario 15 d. laiške pareikštą poziciją.

48 Kadangi Švedijos Karalystės atsakymas Komisijos neįtikino, ji nusprendė pareikšti šį ieškinį.

49 2007 m. spalio 31 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutartimi Danijos Karalystei, Nyderlandų Karalystei, Suomijos Respublikai ir Jungtinei Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystei leista įstoti į šią bylą palaikyti Švedijos Karalystės reikalavimus.

Dėl ieškinio

Dėl kaltinimo, susijusio su EB 10 straipsnio pažeidimu

Šalių argumentai

50 Grįsdama kaltinimą, susijusį su lojalaus bendradarbiavimo pareigos, kylančios iš EB 10 straipsnio, pažeidimu, Komisija teigia, kad Švedijos Karalystė nesiėmė visų reikiamų priemonių, kad palengvintų Bendrijos užduotis, ir nesusilaikė nuo priemonių, galinčių trukdyti įgyvendinti Bendrijos tikslus, priėmimo.

51 Komisija primena, kad tuo metu, kai Švedijos Karalystė vienašališkai pasiūlė įrašyti PFOS į Stokholmo konvencijos A priedą, Tarybos lygmeniu šiuo klausimu buvo vykdomi darbai. Konkrečiai kalbant, jos „Tarptautinių aplinkos klausimų“ darbo grupė per 2005 m. liepos 6 d. posėdį buvo pasiekusi susitarimą dėl strategijos šiuo klausimu. Atsižvelgiant į atitinkamus galutinius terminus, reikėjo skubiai priimti sprendimą dėl pasiūlymų įrašyti kai kurias medžiagas į Arhuso protokolo priedus. Dėl to buvo atsižvelgta į PFOS, tačiau grupė nusprendė, kad jis bus pasiūlytas tik po to, kai Komisija pateiks pasiūlymą dėl su minėta medžiaga susijusių kontrolės priemonių pagal Direktyvą 76/769. Dėl Stokholmo konvencijos, su kuria buvo susijęs Švedijos pasiūlymas, minėtos grupės nariai susitarė, kad reikia pasiūlyti įrašyti kai kurias medžiagas į atitinkamus minėtos konvencijos priedus, tačiau nenusprendė – kokias, ir diskusija šiuo klausimu buvo atidėta. Minėta grupė aptarė pasiūlymo įrašyti PFOS į atitinkamus minėtos konvencijos priedus finansinius padarinius.

52 Komisija pažymi, kad PFOS nebuvo prioritetinis klausimas tiek, kiek tai susiję su Stokholmo konvencija, ir kad tokį pasirinkimą lėmė Taryboje priimta bendroji pozicija. Tačiau tai nereiškia, kad į PFOS nebuvo atsižvelgta Bendrijos strategijoje. Be to, Komisija ginčija faktą, kad buvo būtina skubiai pasiūlyti tą medžiagą pagal minėtą konvenciją.

53 Komisija pripažįsta, kad Tarybos išvados nėra teisiškai privalomas aktas, tačiau ginčija teiginį, jog tokios išvados neturi jokios teisinės reikšmės ir galėtų būti ignoruojamos.

54 Komisija mano, kad pagrindinis klausimas yra ne tai, ar Bendrija įgyvendino savo kompetenciją aplinkos srityje, būtent dėl PFOS, bet tai, ar ji ja pasinaudojo pavojingoms

cheminėms medžiagoms, visų pirma POT, reglamentuoti. Šiuo atžvilgiu ji teigia, kad pavojingų cheminių medžiagų srityje, ir visų pirma kiek tai susiję su POT, jau egzistavo Bendrijos teisės aktai, todėl pasiūlymų įrašyti medžiagas pagal Stokholmo konvenciją pateikimas yra priemonė, išimtinai reglamentuojama Bendrijos teisės normų. Bendrijos kompetencijos – tiek išimtinės, tiek pasidalijamosios – egzistavimas reiškia, kad kai būtina imtis veiksmų tarptautiniu lygmeniu, tokių veiksmų turėtų imtis Bendrija viena arba kartu su valstybėmis narėmis.

55 Todėl dėl Švedijos Karalystės vienašališkų veiksmų buvo suardytas atstovavimas Bendrijai tarptautiniu lygiu tiek, kiek tai susiję su PFOS įrašymu pagal Stokholmo konvenciją, o tai prieštarauja įsipareigojimui vieningai atstovauti Bendrijai, kylančiam iš EB 10 straipsnyje numatytos lojalaus bendradarbiavimo pareigos.

56 Komisija ginčija argumentą, kad pasiūlymas įrašyti medžiagą į Stokholmo konvencijos priedą neturi įtakos Bendrijai, atsižvelgiant į tai, kad minėtos konvencijos 8 straipsnyje nurodytas komitetas turėtų priimti sprendimą, šalys balsuoti, o kiekviena šalis galėtų pateikti pareiškimą pagal minėtos konvencijos 22 straipsnio 3 dalies b punktą ir 4 dalį, kad nesutinka laikytis A, B arba C priedų pakeitimų. Iš tiesų dėl Švedijos Karalystės pasiūlymo galėtų kilti konfliktas tarp šios valstybės narės ir Bendrijos, net jei pastaroji nuspręstų nesilaikyti tokio pakeitimo. Be to, taip argumentuojant nebūtų atsižvelgta į sunkumus, kylančius dėl sprendimų priėmimo procedūros pagal minėtą konvenciją. Visų pirma Bendrija negalėtų blokuoti siūlomo pakeitimo priėmimo. Galiausiai tai, kad egzistuoja mechanizmas, skirtas pašalinti prieštaravimą tarp Bendrijos teisės ir valstybės narės tarptautinių veiksmų, nepanaikina įsipareigojimo iš anksto įvertinti, ar tokie veiksmai gali turėti įtakos Bendrijos teisei.

57 Komisijos teigimu, Švedijos Karalystės pasiūlymu buvo siekiama nustatyti naują tarptautinę normą, kuri būtų turėjusi tiesioginės įtakos Bendrijos teisei, nes būtų atsiradusi pareiga iš dalies pakeisti POT reglamentą.

58 Komisija atmeta argumentą, kad valstybės narės turi teisę priimti griežtesnes nei nustatytos POT reglamente nacionalines taisykles, remdamosi tuo, kad jame įtvirtintos tik minimalios Bendrijos taisyklės, ir dėl to pagal EB 176 straipsnį valstybės narės turi teisę teikti pasiūlymus iš dalies pakeisti Stokholmo konvencijos priedus. Iš tiesų, Komisijos teigimu, tokiu pasiūlymu aiškiai siekiama įtvirtinti griežtesnę tarptautinę taisyklę, kuri turėtų įtakos ne tik tokį pasiūlymą pateikusiai valstybei narei, bet ir Bendrijai.

59 Galiausiai Komisija ginčija argumentą, kad Švedijos Karalystės iniciatyva atitinka Bendrijos tikslus aplinkos srityje ir kad nereikia atsižvelgti į ekonominius aspektus. Komisija primena, jog Stokholmo konvencijoje yra nuostatų dėl finansinės pagalbos besivystančioms šalims, kad jos galėtų laikytis įsipareigojimų pagal minėtą konvenciją. Todėl prieš pateikiant pasiūlymus įrašyti naujas medžiagas į atitinkamus minėtos konvencijos priedus reikia atsižvelgti į visas jos nuostatas.

60 Švedijos Karalystė patikslina, jog Komisija kaip vienintelį savo ieškinio pagrindą nurodė faktą, kad ji, vienašališkai pasiūliusi įrašyti PFOS į Stokholmo konvencijos A priedą, neįvykdė įsipareigojimų pagal EB 10 straipsnį ir EB 300 straipsnio 1 dalį. Per ikiteisminę procedūrą Komisija netvirtino, kad Švedijos Karalystė neturėjo teisės imtis tokios priemonės dėl išimtinės Bendrijos kompetencijos šiuo atžvilgiu. Jei

Teisingumo Teismas Komisijos ieškinyje nurodytus argumentus išaiškintų kaip tvirtinimą, kad pažeistos taisyklės dėl kompetencijos, tai būtų naujas pagrindas, kurį reikėtų atmesti.

61 Švedijos Karalystės teigimu, kai ji pasiūlė įrašyti PFOS į Stokholmo konvencijos A priedą, jis buvo visiškai nereglamentuojamas Bendrijos lygmeniu. Iš tiesų minėtai medžiagai nebuvo taikomas nei POT reglamentas, nei Direktyva 76/769, todėl, atsižvelgiant į pasidalijamąją kompetenciją, tiek valstybės narės, tiek Bendrija galėjo pasiūlyti įrašyti PFOS į minėtą priedą.

62 Kaip ir Švedijos Karalystė, Danijos Karalystė, Nyderlandų Karalystė ir Suomijos Respublika tvirtina, kad 2005 m. liepos 14 d. nebuvo jokios bendrosios pozicijos dėl PFOS. Kaip nurodo Nyderlandų Karalystė, lojalumo Bendrijai principas nereiškia, kad Komisija galėtų teisėtai tikėtis, jog Švedijos Karalystė, nepaisant jos daugkartinių pastangų, neribotą laiką lauks Bendrijos vidaus veiksmų, nors ir valstybės narės, ir Komisija sutarė, kad PFOS kėlė didelę riziką žmonių sveikatai ir aplinkai.

63 Dėl lojalaus bendradarbiavimo principo, kylančio iš EB 10 straipsnio, aiškinimo Švedijos Karalystė teigia, kad jeigu remtumėmės Komisijos pateiktu šio principo aiškinimu, pasidalijamoji kompetencija mišrių susitarimų atveju netektų prasmės. Minėtas principas tik reiškia, kad valstybės narės turi dėti kuo daugiau pastangų bendradarbiauti su Bendrijos institucijomis. Švedijos Karalystė mano, kad būtent taip ji ir darė. Šiuo atžvilgiu ji pakankamai informavo Bendriją bei kitas valstybes nares ir su jomis konsultavosi, o prieš pateikdama pasiūlymą įrašyti PFOS į Stokholmo konvencijos A priedą siekė, kad būtų imtasi bendrųjų veiksmų.

64 Be to, Švedijos Karalystė patikslina, kad turi būti leidžiama nukrypti nuo vieningo atstovavimo tarptautiniu lygmeniu reikalavimo, nes įsipareigojimas bendradarbiauti nereiškia įsipareigojimo pasiekti vieningumo visais atvejais. Suomijos Respublika šiuo atžvilgiu teigia, jog EB 10 straipsnis, kaip jis išaiškintas Teisingumo Teismo praktikoje, nereiškia, kad valstybė narė, kuri yra mišraus susitarimo šalis, įsipareigoja nesinaudoti kompetencija, jei Bendrija nenusprendė naudotis savo kompetencija ir jeigu buvo neįmanoma apibrėžti bendros Bendrijos ir valstybių narių veiksmų krypties. Valstybės narės galėtų savarankiškai nuspręsti pasinaudoti joms priklausančia kompetencija laikydamosi Bendrijos teisės.

65 Kaip pabrėžia ir Nyderlandų Karalystė, lojalaus bendradarbiavimo principo taikymas negali reikšti, kad valstybės narės jokiomis aplinkybėmis negali vienašališkai imtis veiksmų atskirai nuo Bendrijos aplinkos srityje, kai tokia jų kompetencija aiškiai nustatyta EB 174 straipsnio 4 dalies antroje pastraipoje. Danijos Karalystė taip pat teigia, kad lojalaus bendradarbiavimo principas praktiškai neturi tapti įgaliojimų paskirstymo principu ir kad dėl jo iš valstybių narių neturėtų būti atimta joms priskirta kompetencija. Kaip nurodo Jungtinė Karalystė, dėl to Bendrijai būtų suteikta *de facto* išimtinė išorės kompetencija tais atvejais, kai tokia kompetencija neegzistuoja.

66 Švedijos Karalystė, palaikoma į bylą įstojusių šalių, taip pat teigia, kad pasiūlymas įrašyti medžiagą į Stokholmo konvencijos priedą nesukelia teisinių pasekmių kitoms minėtos konvencijos šalims. Kaip pažymi Danijos Karalystė, tik šalių konferencija gali priimti poziciją dėl galimo medžiagos įrašymo ir klausimas dėl Bendrijos pozicijos nustatymo kyla tik tuomet, kai tokia konferencija laikosi techninio komiteto pasiūlymo, nes Bendrija turi galimybę nuspręsti nebūti saistoma.

67 Be to, ir šiuo klausimu palaikoma į bylą įstojusių šalių Švedijos Karalystė teigia, kad dėl vienašališko pasiūlymo įrašyti PFOS į Stokholmo konvencijos A priedą susidariusią teisinę situaciją galima palyginti su ta, kuri galėtų susiklostyti, jei būtų nuspręsta pagal EB 176 straipsnį priimti griežtesnes nei numatytos pagal Bendrijos teisę nacionalines aplinkos apsaugos taisykles. Suomijos Respublika nurodo, kad Teisingumo Teismo praktika nepagrindžia Komisijos pozicijos, jog valstybė narė negalėtų pagal tarptautinį susitarimą priimti griežtesnių nei nustatytos Bendrijos teisės aktuose apsaugos priemonių.

68 Pagaliau atsakovė ir į bylą įstojusios šalys tvirtina, jog Švedijos Karalystės iniciatyva nesukėlė pavojaus, kad bus neįvykdyti Bendrijos tikslai aplinkos politikos srityje. Todėl šiuo atžvilgiu nebūtina atsižvelgti į ekonominius aspektus.

Teisingumo Teismo vertinimas

69 Visose srityse, kurios atitinka Sutarties tikslus, EB 10 straipsniu valstybės narės įpareigojamos padėti Bendrijai atlikti jos uždavinius ir nesiimti jokių priemonių, kurios gali trukdyti siekti šios Sutarties tikslų (2006 m. vasario 7 d. Nuomonės 1/03, Rink. p. I-1145, 119 punktas ir 2006 m. gegužės 30 d. Sprendimo *Komisija prieš Airiją*, C-459/03, Rink. p. I-4635, 174 punktas).

70 Švedijos Karalystė mano, kad lojalaus bendradarbiavimo pareiga, numatyta EB 10 straipsnyje, taikoma ribotai srityse, kur Bendrija ir valstybės narės dalijasi kompetencija.

71 Šiuo atžvilgiu Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kad ši lojalaus bendradarbiavimo pareiga yra taikoma visuotinai ir nepriklauso nei nuo to, ar Bendrijos kompetencija atitinkamoje srityje yra išimtinė, nei nuo valstybių narių galimos teisės susitarimais prisiimti įsipareigojimus trečiųjų valstybių atžvilgiu (2005 m. birželio 2 d. Sprendimo *Komisiją prieš Liuksemburgą*, C-266/03, Rink. p. I-4805, 58 punktas ir 2005 m. liepos 14 d. Sprendimo *Komisija prieš Vokietiją*, C-433/03, Rink. p. I-6985, 64 punktas).

72 Šioje byloje Komisija patikslino, kad ji netvirtino, jog Bendrija turėjo išimtinę kompetenciją pateikti pasiūlymą įrašyti PFOS į Stokholmo konvencijos A priedą. Todėl darytina prielaida, kad kompetencija pasidalijamoji. Šiuo atžvilgiu ši byla skiriasi nuo situacijos, nagrinėtos 2009 m. vasario 12 d. Sprendime *Komisija prieš Graikiją* (C-45/07, Rink. p. I-701), kuri buvo susijusi su išimtine kompetencija.

73 Paaiškėjus, kad susitarimo ar konvencijos dalykas iš dalies priklauso Bendrijos kompetencijai ir iš dalies valstybių narių kompetencijai, svarbu užtikrinti glaudų valstybių narių ir Bendrijos institucijų bendradarbiavimą tiek vykstant deryboms ir prisiimant įsipareigojimus, tiek juos vykdant. Tokia bendradarbiavimo pareiga kyla iš vieningo atstovavimo Bendrijai tarptautiniu lygmeniu reikalavimo [1978 m. lapkričio 14 d. Nutarimas 1/78, Rink. p. 2151, 34–36 punktai (pagal analogiją su EAEB sutartimi); 1993 m. kovo 19 d. Nuomonės 2/91, Rink. p. I-1061, 36 punktas; 1994 m. lapkričio 15 d. Nuomonės 1/94, Rink. p. I-5267, 108 punktas ir 1996 m. kovo 19 d. Sprendimo *Komisija prieš Tarybą*, C-25/94, Rink. p. I-1469, 48 punktas].

74 Teisingumo Teismas jau nusprendė, jog valstybės narės turi konkrečias pareigas veikti ir susilaikyti nuo veiksmų tuo atveju, kai Komisija pateikia Tarybai pasiūlymus, kurie, nors šios dar nepriimti, yra suderinto Bendrijos veiksmo pradinis taškas (1981 m. gegužės 5 d. Sprendimo *Komisija prieš Jungtinę Karalystę*, 804/79, Rink. p. I-1045,

28 punktas; minėtų sprendimų *Komisija prieš Liuksemburgą* 59 punktas ir *Komisija prieš Vokietiją* 65 punktas).

75 Taip pat Teisingumo Teismas nusprendė, kad sprendimo, Bendrijos vardu įgaliojančio Komisiją vesti derybas dėl daugiašalio susitarimo, priėmimas žymi suderinto Bendrijos veiksmo tarptautiniu lygiu pradžią ir šiuo atžvilgiu reiškia jei ne valstybių narių pareigą susilaikyti nuo veiksmų, tai bent jų ir Bendrijos institucijų pareigą glaudžiai bendradarbiauti, siekiant palengvinti Bendrijos uždavinių atlikimą bei užtikrinti jos veiksmo ir tarptautinio atstovavimo vieningumą ir nuoseklumą (minėtų sprendimų *Komisija prieš Liuksemburgą* 60 punktas ir *Komisija prieš Vokietiją* 66 punktas).

76 Nagrinėjamu atveju akivaizdu, kad tuo metu, kai Švedijos Karalystė pateikė pasiūlymą įrašyti PFOS į Stokholmo konvencijos A priedą, 2005 m. liepos 14 d., Taryba nebuvo priėmusi formalaus sprendimo dėl pasiūlymo įrašyti medžiagas į šį priedą. Tačiau reikia išnagrinėti, ar, kaip tvirtina Komisija, šiuo klausimu jau egzistavo Bendrijos strategija nesiūlyti iš karto įrašyti PFOS pagal šią konvenciją, visų pirma dėl ekonominių priežasčių.

77 Šiuo atžvilgiu neatrodo, jog bendroji pozicija privalo būti apibrėžtos formos, kad būtų laikoma egzistuojančia ir į ją būtų atsižvelgta ieškinyje dėl įsipareigojimo lojaliai bendradarbiauti neįvykdymo, su sąlyga, kad tokios pozicijos turinys gali būti pakankamai teisiškai įrodytas (šiuo klausimu žr. minėto Sprendimo *Komisija prieš Tarybą* 49 punktą).

78 Kalbant apie PFOS, pirmiausia primintina, kad 2005 m. kovo mėnesį ši medžiaga nebuvo įrašyta nei į Arhuso protokolą, nei į Stokholmo konvenciją.

79 Iš tiesų savo 2005 m. kovo mėn. priimtose išvadose, artėjant pirmajai Stokholmo konvencijos šalių konferencijai, Taryba rekomendavo Bendrijai ir valstybėms narėms išnagrinėti pasiūlymą įrašyti „iki trijų papildomų medžiagų“ į atitinkamus šios konvencijos priedus. Bendrijos ir valstybių narių ekspertai buvo įpareigoti pirmiausia išnagrinėti Arhuso protokole nurodytų medžiagų sąrašą ir „juo remtis pasirenkant papildomas medžiagas, nes šiame sąraše išvardytos medžiagos [Europos Sąjungoje] jau reglamentuojamos kaip POT“.

80 Kadangi tuo metu PFOS nebuvo įrašytas į Arhuso protokolą ir Sąjungoje jis dar nebuvo reglamentuojamas kaip POT, į jį nereikėjo atsižvelgti, kaip nurodyta minėtose Tarybos išvadose, teikiant pirmuosius pasiūlymus tiek dėl minėto protokolo, tiek dėl Stokholmo konvencijos.

81 Be to, siūlomų medžiagų skaičiaus apribojimas („iki trijų“), aiškinamas atsižvelgiant į minėtų išvadų 5 dalies h punktą, patvirtina teiginį, kad ekonominiai aspektai buvo su Stokholmo konvencija susijusios Bendrijos strategijos dalis. Primintina, kad minėta konvencija taikoma visame pasaulyje, o jos 13 straipsnyje numatyta finansinė pagalba besivystančioms ar pereinamosios ekonomikos šalims. Iš tiesų minėtame 5 dalies h punkte Taryba rekomenduoja „priimti finansines taisykles ir biudžetą, kad sekretoriatas galėtų veiksmingai įgyvendinti [Stokholmo konvencijos šalių konferencijos] priimtus sprendimus“.

82 Remdamosi minėtomis Tarybos išvadomis ir, kaip buvo priminta šio sprendimo 37 punkte, Bendrija ir valstybės narės per pirmąjį Stokholmo konvencijos šalių

konferencijos posėdį, kuris įvyko 2005 gegužės mėnesį, pasiūlė dvi medžiagas, iš kurių nė viena nebuvo PFOS.

83 Iš 2005 m. liepos 6 d. Tarybos „Tarptautinių aplinkos klausimų“ darbo grupės posėdžio protokolo, kurio turinys apibendrintas šio sprendimo 38 ir 39 punktuose, matyti, kad diskusija buvo susijusi su medžiagų tiek pagal Arhuso protokolą, tiek pagal Stokholmo konvenciją pateikimu. Nors šiame posėdžio protokole aptarti ekonominiai aspektai tiesiogiai neminimi, šio fakto Švedijos Karalystė neginčija ir jį, be kita ko, pripažįsta Nyderlandų Karalystė.

84 Iš minėto posėdžio protokolo matyti, kad tiesioginis tikslas buvo pateikti šio sprendimo 30 ir 38 punktuose minėtas medžiagas pagal Arhuso protokolą, kurios jau buvo reglamentuojamos Bendrijos teisės aktuose.

85 Taigi buvo numatyta, kad PFOS bus pateiktas pagal minėtą protokolą, kai tik Komisija pateiks pasiūlymą dėl Bendrijos teisės akto, susijusio su tokios medžiagos kontrolės priemonėmis. Visi vėlesni įvykiai (2005 m. rugsėjo 8 d. Tarybos sprendimo priėmimas; pasiūlymo iš dalies pakeisti Direktyvą 76/769 pateikimas 2005 m. gruodžio 5 d.; pasiūlymas įrašyti PFOS į atitinkamus minėto protokolo priedus tą pačią dieną) rodo, kad taip iš tikrųjų ir buvo.

86 Be to, kiek tai susiję su pasiūlymais pagal Stokholmo konvenciją, Tarybos „Tarptautinių aplinkos klausimų“ darbo grupės 2005 m. liepos 6 d. posėdžio protokole konstatuojama, kad buvo sutarta („Agreement was reached by the [Working Party

for International Environmental Issues]“), jog turėjo būti pasiūlyta įrašyti kai kurias medžiagas per antrą šalių konferenciją. Tačiau susitarimas dėl siūlytinų medžiagų nustatymo nebuvo pasiektas ir diskusija šiuo klausimu buvo atidėta.

87 Priešingai, nei tvirtina Švedijos Karalystė ir į bylą įstojusios šalys, atrodo, kad nebuvo nei „sprendimų vakuumo“ padėties, nei laukimo laikotarpio, lygiaverčio sprendimo nebuvimui. Iš tiesų daugelis veiksnių patvirtina teiginį, kad Tarybos „Tarptautinių aplinkos klausimų“ darbo grupė ketino priimti sprendimą ne 2005 m. liepos 6 d. – bet vėliau – dėl medžiagų, pasiūlytinų pagal Stokholmo konvenciją, papildomai prie tų, kurios jau buvo pasiūlytos 2005 m. gegužės mėnesį. Šiuo atžvilgiu galima paminėti būtinybę pirmiausia nustatyti pagal Arhuso protokolą pasiūlytinas medžiagas ir su pasiūlymais pagal minėtą konvenciją susijusius ekonominius aspektus.

88 Vėlesni įvykiai patvirtino tokį ketinimą imtis veiksmų ir pateikti pasiūlymus pagal Stokholmo konvenciją: 2006 m. kovo 9 d. Tarybos rekomendacija ir jos 2006 m. balandžio mėn. priimtas sprendimas, minėtas šio sprendimo 43 punkte, kuriuo Komisija įgaliojama pateikti tokius pasiūlymus dėl pentachlorbenzeno, oktabromo difenileterio ir trumposios grandinės chlorintų parafinų.

89 Bet kuriuo atveju galima laikyti įrodyta, kad 2005 m. egzistavo bendra strategija tuo metu nesiūlyti įrašyti PFOS į Stokholmo konvencijos A priedą, nes, kaip matyti iš 2005 m. kovo mėn. Tarybos išvadų, valstybių narių ir Bendrijos ekspertai turėjo pasirinkti, kokias medžiagas siūlyti iš tų, kurios jau buvo įrašytos į Arhuso protokolą, ir kad, kaip matyti iš Tarybos „Tarptautinių aplinkos klausimų“ darbo grupės 2005 m. liepos 6 d. posėdžio protokolo, PFOS nebuvo viena iš tokių medžiagų.

90 Be to, dėl Stokholmo konvencijos Sąjungos institucijos nusprendė, kad apibrėžiant strategiją, kurią Sąjunga ir jos valstybės narės turėjo priimti dėl tokios medžiagos, vertėjo atsižvelgti į visus susijusius veiksnius, įskaitant ekonominius. Dėl tokios aplinkybės jos iš karto nepasiūlė uždrausti PFOS pagal minėtą susitarimą, bet pirmiausia jį pasiūlė pagal kitą susitarimą, t. y. Arhuso protokolą.

91 Iš tokių aplinkybių matyti, kad vienašališkai pasiūliusi įrašyti PFOS į Stokholmo konvencijos A priedą, Švedijos Karalystė atsiribojo nuo Taryboje suderintos bendros strategijos.

92 Be to, kaip matyti iš šioje konvencijoje numatyto sprendimų priėmimo procedūros tyrimo, vienašališkas Švedijos Karalystės pasiūlymas turi įtakos Sąjungai. Šiuo atžvilgiu pažymėtina, kad minėta konvencija nustatoma institucinė ir procedūrinė sistema, kurioje įtvirtintos visos konkrečios jos pakeitimų, įskaitant naujų medžiagų įrašymą į jos A, B arba C priedus, priėmimo taisyklės.

93 Pagal Stokholmo konvencijos 8 straipsnio 9 dalį patvariųjų organinių teršalų kontrolės komitetas šalių konferencijai teikia teigiamą arba neigiamą rekomendaciją dėl pasiūlymo įrašyti medžiagą į Stokholmo konvencijos A priedą. Kaip numatyta jos 23 straipsnio 2 dalyje, regioninė ekonominės integracijos organizacija, pavyzdžiui, Sąjunga, neturi balsavimo teisės, jei tokia teise naudojasi kuri nors iš jos valstybių narių, ir atvirkščiai. Jos 25 straipsnio 2 dalyje taip pat nustatyta, kad tais atvejais, kai viena ar daugiau tokios organizacijos valstybių narių, yra, kaip ir tokia organizacija, minėtos konvencijos šalys, minėta organizacija ir jos valstybės narės negali tuo pačiu metu naudotis teisėmis, numatytomis pagal šią konvenciją.

94 Todėl valstybei narei pateikus pasiūlymą įrašyti medžiagą pagal Stokholmo konvenciją, gali susidaryti situacija, kai Sąjunga balsuoja prieš tokį pasiūlymą ir todėl iš jį pateikusios valstybės narės atimama galimybė apginti savo pasiūlymą šalių konferencijos lygmeniu, arba tokia valstybė narė, pasinaudodama balsavimo teise, balsuoja už savo pasiūlymą ir dėl to iš Sąjungos atimama galimybė pasinaudoti balsavimo teise turint balsų skaičių, lygų jos valstybių narių skaičiui, o kitoms valstybėms narėms leidžiama laisvai balsuoti už arba prieš minėtą pasiūlymą.

95 Šiuo atžvilgiu pažymėtina, kad Bendrijos pagal Stokholmo konvencijos 25 straipsnio 3 dalį pateiktame saugoti pareiškime nėra tikslių taisyklių dėl kompetencijos padalijimo tarp jos ir valstybių narių. Iš tiesų iš šio pareiškimo matyti, kad „Bendrija atsako už tų pagal konvenciją atsirandančių įsipareigojimų vykdymą, kuriems taikoma galiojanti Bendrijos teisė“, ir kad „Bendrijos kompetencijos vykdymas dėl jos pobūdžio nuolat plečiasi“.

96 Bet kuriuo atveju reikia konstatuoti, kad Sąjunga neturi pakankamo skaičiaus balsų, kad galėtų užkirsti kelią priimti Stokholmo konvencijos priedo pakeitimą. Reikia papildomai nurodyti, kad šalies, kuri, kaip ir Sąjunga, nepasinaudojo galimybe padaryti pareiškimą pagal minėtos konvencijos 25 straipsnio 4 dalį, atžvilgiu priedo pakeitimas, dėl kurio sprendimą priėmė šalių konferencija, įsigalioja, nepažeidžiant vadinamojo „opting out“ metodo, suėjus vienų metų terminui nuo tos dienos, kai depozitaras praneša apie priedo pakeitimą.

97 Švedijos Karalystė ir į bylą įstojusios šalys teigia, jog tokioje situacijoje Sąjunga bet kuriuo atveju galėtų pasinaudoti tokia „opting out“ galimybe ir padaryti pareiškimą

pagal Stokholmo konvencijos 22 straipsnio 3 dalies b punktą ir 4 dalį, kad ji negali pritarti priedo pakeitimui.

98 Tačiau toks argumentas grindžiamas prielaida, kad Sąjunga galėtų padaryti pareiškimą dėl nepritarimo pakeitimui, kurį pasiūlė ir už kurį balsavo viena ar kelios valstybės narės. Pagal Stokholmo konvencijos 25 straipsnio 2 dalį Sąjunga ir jos valstybės narės negali tuo pačiu metu naudotis teisėmis, numatytomis pagal konvenciją. Posėdyje šalys skirtingai aiškino Stokholmo konvencijos 25 straipsnio 2 dalį.

99 Tačiau net darant prielaidą, kad, nepaisant minėtos nuostatos, Sąjunga vis tiek gali padaryti pareiškimą dėl nepritarimo pakeitimui, kurį pasiūlė ir už kurį balsavo viena ar kelios valstybės narės, tokia situacija galėtų lemti valstybių narių, Stokholmo konvencijos sekretoriato ir šią konvenciją pasirašiusių trečiųjų šalių teisinį nesaugumą.

100 Neatsižvelgiant į minėtą aspektą, akivaizdu, kad pasiūlymo įrašyti medžiagą į Stokholmo konvencijos A priedą pateikimo tikslas yra tarptautinės teisės normos, kuri privaloma jos šalims, priėmimas. Kadangi Sąjunga yra minėtos konvencijos šalis, tokio priedo pakeitimas galėtų būti jai privalomas, jeigu ji anksčiau, laikydamasi POT reglamento 14 straipsnio 1 dalyje numatytų vidaus procedūrų, nepadarė pareiškimo dėl nepritarimo per vienus metus nuo tos dienos, kai depozitaras pranešė apie pakeistą priedą.

101 Stokholmo konvencijoje numatyto sprendimų priėmimo procedūros tyrimas taip pat rodo, kad pasiūlymas įrašyti medžiagą į šios konvencijos A priedą turi įtakos Sąjungai.

102 Šiuo atžvilgiu negalima pritarti Švedijos Karalystės ir į bylą įstojusių šalių tvirtinimui, kad pasiūlymas įrašyti medžiagą į Sąjungai privalomos tarptautinės konvencijos priedą yra tolygus nacionalinei priemonei, kuri griežtesnė nei minimali Sąjungos priemonė, leidžiama pagal EB 176 straipsnį. Iš tiesų Stokholmo konvencijos priedo pakeitimas Sąjungai galėtų būti privalomas, o tokia nacionalinė priemonė – ne.

103 Kaip priminta šio sprendimo 74 punkte, Teisingumo Teismas jau nusprendė, jog valstybės narės turi konkrečias pareigas veikti ir susilaikyti nuo veiksmų tuo atveju, kai Komisija pateikė Tarybai pasiūlymus, kurie, nors šios dar nepriimti, yra suderinto Bendrijos veiksmo pradinis taškas (minėto Sprendimo *Komisija prieš Vokietiją* 65 punktas). Tai ypač pasakytina apie tokius atvejus, koks nagrinėjamas šioje byloje, kai, kaip nustatyta šio sprendimo 91 punkte, vienašališkas pasiūlymas, atribojantis nagrinėjamą valstybę narę nuo Taryboje suderintos bendros strategijos, pateiktas remiantis tokia institucine ir procedūrine sistema, kokia nustatyta Stokholmo konvencijoje.

104 Tokia situacija galėtų pakenkti vieningo atstovavimo Sąjungai ir jos valstybėms narėms tarptautiniu lygiu principui ir susilpninti jų derybinę galią kitų aptariamos konvencijos šalių atžvilgiu.

105 Todėl pirmasis Komisijos kaltinimas, susijęs su EB 10 straipsnio pažeidimu, yra pagrįstas.

Dėl kaltinimo, susijusio su EB 300 straipsnio 1 dalies pažeidimu

Šalių argumentai

106 Savo antrajame kaltinime Komisija teigia, kad vienašališkais Švedijos Karalystės veiksmais buvo pažeista EB 300 straipsnio 1 dalis, kurioje nustatytas derybų dėl tarptautinių konvencijų ir jų sudarymo teisinis ir procedūrinis pagrindas, neatsižvelgiant į tai, ar jos patenka į išimtinės, ar pasidalijamosios kompetencijos sritį. Dėl tokių vienašališkų veiksmų Bendrijos institucijos negalėjo įgyvendinti joms pagal Sutartį priklausančios kompetencijos, nes bendras Bendrijos ir jos valstybių narių pasiūlymas dėl Stokholmo konvencijos pakeitimo nebūtų turėjęs jokios praktinės reikšmės.

107 Švedijos Karalystė, palaikoma į bylą įstojusių šalių, ginčija faktą, kad jos veiksmai prieštarauja EB 300 straipsnio 1 daliai. Suomijos Respublika teigia, kad šioje nuostatoje neįtvirtinta Bendrijos materialinė kompetencija sudaryti tarptautinius susitarimus ir tik apibrėžtas kompetencijos tarp Bendrijos institucijų paskirstymas. Ji nereiškia jokio įpareigojimo valstybėms narėms, kurio nesilaikymas leistų sutikti su

Komisijos šiuo atžvilgiu pateiktais kaltinimais. Be to, Jungtinė Karalystė teigia, kad EB 300 straipsnio 1 dalis taikoma tik deryboms dėl tarptautinių susitarimų sudarymo.

Teisingumo Teismo vertinimas

108 Generalinis advokatas savo išvados 13 išnašoje nurodė, kad EB 300 straipsnio 1 dalis susijusi su „susitarimų sudarymu“, o kiekviena iniciatyva, kurios imasi Bendrija „nustatant Bendrijos vardu priimamas pozicijas susitarimu sukurtoje institucijoje“, reglamentuojama ne EB 300 straipsnio 1 dalimi, bet EB 300 straipsnio 2 dalies antra pastraipa.

109 Akivaizdu, kad nagrinėjamu atveju skundžiami Švedijos Karalystės veiksmai yra pasiūlymo dėl pakeitimo pateikimas tarptautiniu susitarimu sukurtai institucijai, todėl tokie veiksmai savaime nepatenka į EB 300 straipsnio 1 dalies taikymo sritį.

110 Todėl kaltinimas, susijęs su EB 300 straipsnio 1 dalies pažeidimu, yra nepagrįstas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

111 Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi Komisija reikalavo, kad Švedijos Karalystė padengtų bylinėjimosi išlaidas, o ši pralaimėjo bylą iš esmės, ji turi jas padengti.

112 Pagal minėto straipsnio 4 dalį Danijos Karalystė, Nyderlandų Karalystė, Suomijos Respublika ir Jungtinė Karalystė padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (didžioji kolegija) nusprendžia:

1. **Vienašališkai pasiūliusi įrašyti medžiagą – perfloruoktano sulfonatą – į Stokholmo konvencijos dėl patvariųjų organinių teršalų A priedą, Švedijos Karalystė neįvykdė įsipareigojimų pagal EB 10 straipsnį.**

2. **Atmesti likusią ieškinio dalį.**

3. Švedijos Karalystė padengia Europos Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

4. Danijos Karalystė, Nyderlandų Karalystė, Suomijos Respublika ir Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Parašai.